

№ 2 2016

UTBLICK

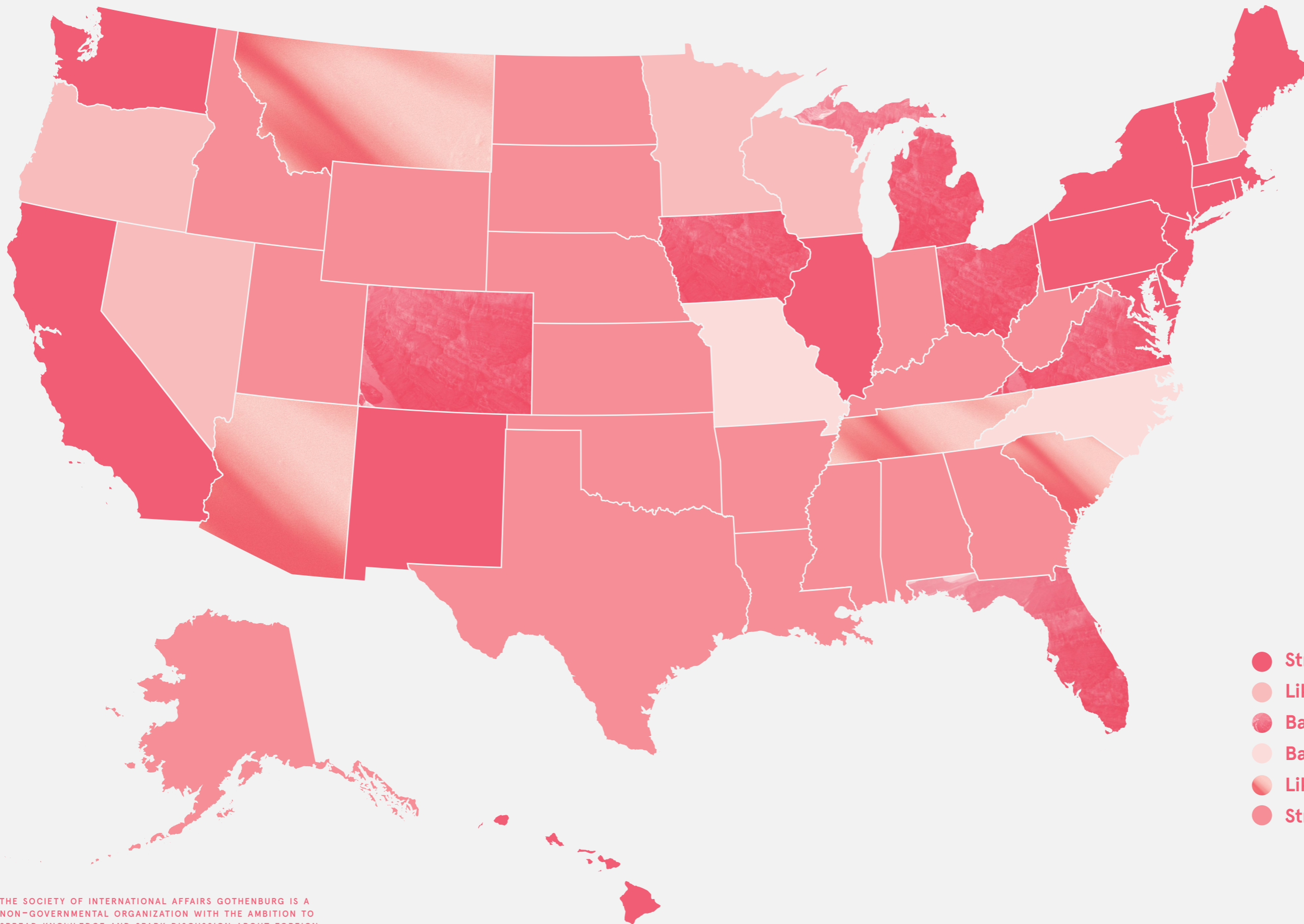

A MAGAZINE ABOUT FOREIGN POLICY ISSUES

THE DIVIDED STATES OF AMERICA

Utrikespolitiska
föreningen
Göteborg

- Strongly democratic
- Likely democratic
- Barely democratic
- Barely republican
- Likely republican
- Strongly republican

THE SOCIETY OF INTERNATIONAL AFFAIRS GOTHENBURG IS A NON-GOVERNMENTAL ORGANIZATION WITH THE AMBITION TO SPREAD KNOWLEDGE AND SPARK DISCUSSION ABOUT FOREIGN POLICY ISSUES. WE ORGANIZE LECTURES AND TRIPS, HOST MOVIE SCREENINGS AND PUBLISH THE MAGAZINE UTBLICK. A ONE-YEAR MEMBERSHIP IS 50 SEK AND EVERYONE CAN JOIN.

Letter from the Editors

On November 8th this year, the United States will elect its 45th president. The two main parties, the Republicans and the Democrats, both seem to have decided on a nominee. Donald Trump, a billionaire businessman from Brooklyn, will stand as the republican candidate. His adversary will, with the greatest certainty, be Hillary Clinton, even if Bernie Sanders has vowed to keep fighting until the convention on July 25th.

Compared to other years, this campaigning process stands out. Less than a year ago, Jeb Bush, the son and brother of the two former Bush presidents, was generally conceived to be the presumptive republican nominee. However, just like the rest of the establishment republicans, he got caught in a maelstrom of right wing populism, and was forced to drop out quite early.

On the other side, Hillary Clinton lead the polls by enormous margins when the race started. While she's still the candidate with the most votes, her lead has shrunk from insurmountable to minimal. Bernie Sanders, the man responsible for Hillary's declining numbers, was ruled out for his socialist sympathies when he launched his campaign. He now holds sway over young voters, and dominates the internet in an impressive fashion.

But why is it that streams of populism, both to the left and right, have gained such strength? This issue of Utblick will attempt to pinpoint some of the reasons behind this election's ideological irregularities, as well as offer candidate related debate and information about the U.S. and its electoral system.

We sincerely hope that you will find the issue informative, interesting, diverse and enlightening, and that you will enjoy reading it as much as we've enjoyed making it.

Editors-in-Chief

Mikael Hemlin & Sara Lindström

Trump, Sanders och populismen p.8

- en ekonomisk bakgrund

Genealogy of the Republicans p.12

Critizing Bernie from a high horse p.14

The Nuts and Bolts of the p.18

Nomination Process

Farväl till det förlovade landet p.21

- Utblick i intervju med Svante

Karlsson om den amerikanska
självuppfattningen

Puerto Rico p.24

- en ö i limbo

Obama out p.27

Trump, Sanders och populismen

– en ekonomisk bakgrund

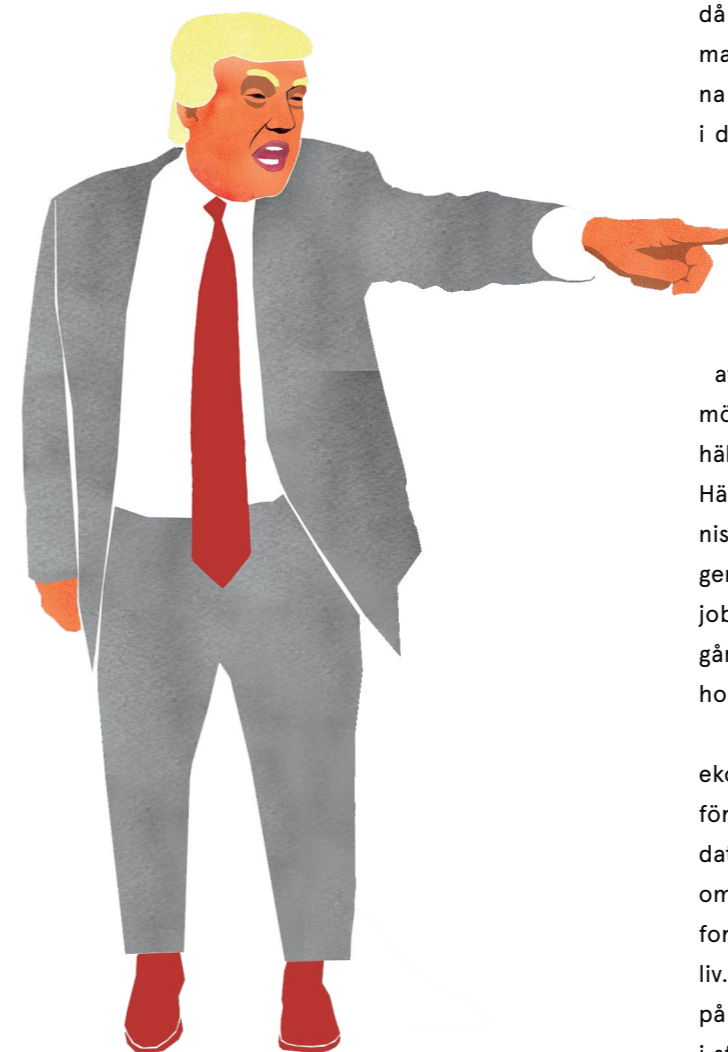
Det amerikanska politiska landskapet har de senaste månaderna skakats om ordentligt. Framgångarna för Trump och Sanders sågs för bara ett år sedan som otänkbara. De två står för vitt skilda politiska ståndpunkter, men vissa likheter finns ändå. Gemensamt är att de fiskar röster i en ström av populism där en röst på Trump eller Sanders är en röst mot etablissemang, mot tidigare förd politik. En intressant bakomliggande orsak till missnöjet är den amerikanska ekonomin. Denna har de senaste decennierna genomgått mycket stora förändringar som kommit att påverka både människors

liv och synen på den ekonomiska och politiska eliten i landet.

Grunden till en av de kanske viktigaste förändringarna står att finna i globaliseringen. År 2002 köpte General Motors (GM), den traditionstyngda amerikanska biltillverkaren som bland annat äger Chevrolet, det sydkoreanska märket Daewoo för motsvarande 2,5 miljarder kronor. Med köpet ville man främst åt produktionsanläggningar som Daewoo hade i Sydkorea och Vietnam. Satsningar i utlandet var de däremot inte ensamma om. Sedan 1970-talet har allt fler företag flyttat sin verksamhet

utomlands. I princip hela Apples produktion är idag förlagd till fabriker i Kina, liksom många aktiviteter hos andra tillverkande företag. Kvar i USA finns viss (minskande) tillverkning samt forskning, service och försäljning av de varor som idag främst produceras utomlands. Inom nationalekonomin kallas denna företeelse för *strukturomvandling* och innebär att ekonomins sammansättning på något markant sätt ändras: i fallet USA från tillverkningscentrerad till servicedominerad. I globaliseringens kölvatten är detta en alltmer påtaglig process inom den amerikanska ekonomin.

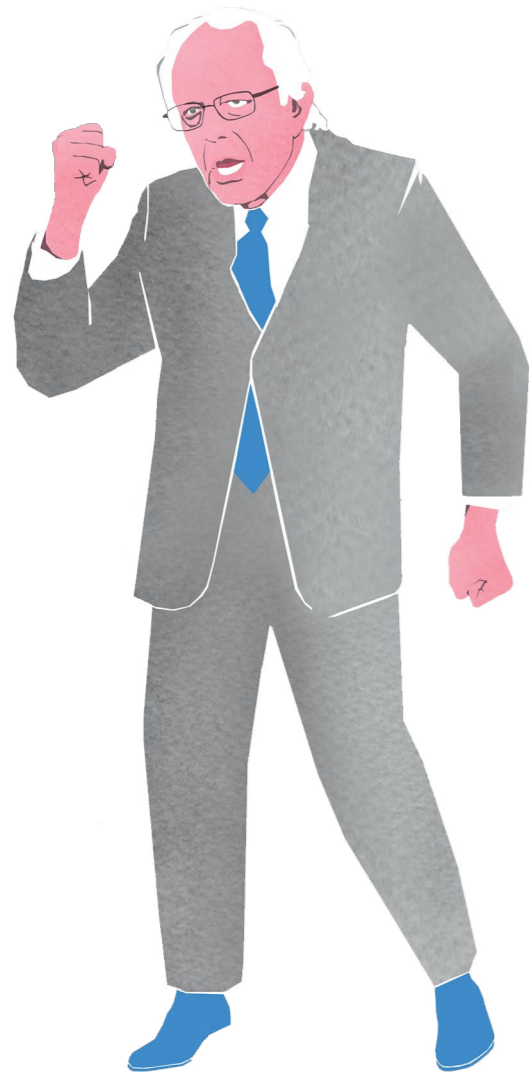
Illustration: Filippa Andersson

Hur har då detta påverkat det amerikanska folket? Samtidigt som arbetslösheten inte påverkats drastiskt av strukturomvandlingen i sig menar nobelpristagaren Michael Spence och hans kollega Sandile Hlatshwayo i en rapport från 2011 att inkomstfördelningen mellan olika grupper i samhället ändras. Människor med hög utbildning och kunskaper inom växande branscher, såsom IT, har fått se sina löner stiga och möjligheten till arbete öka, medan fabriksarbetare och andra mindre värlönlade yrken fått det sämre. De flesta av de människor som sett sina jobb försvinna utomlands har förvisso hittat ett nytt, men ofta inom ett fält man inte är utbildad för och till priset av lägre lön. Detta är en process som ser ut att accelerera snarare än avta, då digitalisering och automatisering tar över fler manuella arbetsuppgifter i de rika västländerna kommer de människor som tidigare arbetat i dessa branscher tvingas byta jobb. Detta har också påverkat synen på framtiden, som hos den amerikanska arbetande medelklassen under senare år blivit allt dystrare. I ökande omfattning oroas breda väljargrupper över att kommande generationer inte ska ha samma möjligheter att lyckas som föregående, att samhället inte ska kunna erbjuda en plats för alla. Här har Donald Trump hittat lite av en politisk nisch. Han är ensam om att, med hårda medel gentemot främst Kina, vilja ta hem amerikanska jobb från utlandet – ett kort som spelats många gånger från talarstolen och som tycks gå hem hos många medelklassväljare.

Men strukturomvandling är inte det enda ekonomiska fenomen som skulle kunna verka för att öka röstandelen för populistiska kandidater. Det är i sammanhanget svårt att inte tala om finanskrisen, som trots att det nu gått åtta år fortfarande är närvarande i många amerikaners liv. Finansmarknadernas utveckling mot fokus på tillgångar (såsom hus) har skapat en bransch i stort grundad på spekulation. Inte mycket har ändrats sedan 2008 då miljoner amerikanska

”Detta har också påverkat synen på framtiden, som hos den amerikanska arbetande medelklassen under senare år blivit allt dystrare”

medelklasshushåll fick se sina hus rasa i pris samtidigt som lånen stod kvar oförändrade på banken. Att krisen dessutom medförde en kraftig ökning av arbetslösheten (som till viss del fortfarande hänger kvar) i samma befolkningsled gjorde förstås inte situationen lättare att smälta. Förtroendet för den ekonomiska eliten i allmänhet och börsen i synnerhet är av förklarliga skäl lågt; de finansiella institutionerna uppfattas inte tjäna den vanliga medborgaren utan ses endast berika sig själva. Detta har föranlett en djup misstro också mot politiken som inte lyckats göra något åt problematiken. Mycket av Bernie Sanders krut hamnar just här, på de orättvisor och klyftor som Wall Street blivit en symbol för. Genom hårdare beskattning av banker och bolåneinstitut hoppas Sanders kunna finansiera fri universitetsutbildning för alla, något som går hem hos yngre väljargrupper.

Samtidigt finns det forskning som visar på att de faktiska ekonomiska klyftorna i USA växer. I linje med det Michael Spence skriver, ökar inkomsterna för välutbildade samtidigt som låg- och medelinkomsttagare fått se sina löner ligga still eller minska. Detta i kombination med att avkastningen på kapital tycks öka i digitaliseringens spår utgör en nagel i ögat på de väljargrupper som idag vänder sig till Trump och Sanders. Ett annat tecken på att klyftorna i landet ökar snarare än minskar är att vinsterna för privata företag växer samtidigt som utdelningar till ägare stiger eller ligger kvar på höga nivåer. Högre vinster är en förutsättning för större utdelningar och innebär ofta att ett företags värde ökar. På sikt gynnar det ägandet framför arbetet, som varken kan dra nytta av utdelningar eller värdeökningar (mer än genom exempelvis pensionsfonder). Att detta skulle ske utan någon form av koncentration av materiella medel tycks mycket osannolikt, istället är det med all sannolikhet ett fenomen som stöder tesen att klyftorna växer.

Ökande klyftor mellan genomsnittsamerikansen och den ekonomiska eliten, en finansmarknad som lider stor brist på förtroende och en

långsiktig strukturomvandling som för tillfället tvingar medelklassens amerikaner bort från dess traditionella arbetsuppgifter ligger alltså som ekonomisk grund för den våg av populism som idag sköljer över staterna. Hur ser då framtiden ut? Även om spåkulan som alltid är något grumlig vad gäller ekonomiska prognoser finns några tecken att ta fasta på.

Globaliseringen av den amerikanska ekonomin går allt snabbare, vilket innebär en stor utmaning för de inhemska politikerna. Med global kapitalrörlighet blir skatter mindre effektiva som medel för att minska klyftorna. Risken är istället att de allra rikaste flyttar kapital utomlands och att företag väljer att operera på annan mark än amerikansk, vilket skulle utgöra ett hot mot tillväxt och inhemska jobb. Klassisk konkurrenslagstiftning blir också svårare att använda när en allt större del av storföretagens verksamhet sker utomlands. Strukturomvandlingen i globaliseringens fotspår ser inte heller ut att avta. Trenden är långsiktig och några tecken på att den skulle brytas finns inte. Framtiden för den amerikanska medelklassen tycks ligga i hur väl man genom utbildning och kompetensutveckling lyckas anpassa sig till en global konkurrenssituation, snarare än hur väl man lyckas parera globaliseringen. Sammantaget bidrar utvecklingen till att politikerna i USA får allt mindre att säga till om i ekonomiska frågor; man är i hög grad beroende av omvärlden för att kunna påverka ekonomin.

Avslutningsvis ska sägas att den ekonomiska prognosen inte nödvändigtvis sammanfaller med prognoser rörande framtida populism. Faktorer som utbildning, bostadssituationen för landets unga och demokratins funktionalitet spelar också en stor roll. Historiskt tycks dock ekonomin ha varit en viktig delförklaring, och det lär inte ändras. Som det ser ut nu kommer den amerikanska ekonomin fortsätta utgöra en grogrund för populism under en överskådlig framtid. Trump och Sanders kan vänta med stöd från oväntat håll ett tag till. ■

Bernie Sanders

Age: 74

Party: The Democratic Party

Positions: Voice of Vermont in the House of Representatives (1991–2007), Senator of Vermont (2007–)

Donald Trump

Age: 69

Party: The Republican Party

Positions: Chairman and President of the Trump Organization

USA:s ekonomi i korthet

54 629,5 dollar

BNP per capita (2014)

46,4%
Inkomst (som andel av BNI 2014) som tillfaller rikaste 20% av befolkningen

5,1%
Inkomst (som andel av BNI 2014) som tillfaller fattigaste 20% av befolkningen

ca 14%
Anställda inom tillverkningsindustri som andel av arbetskraften 1990

ca 7%
Anställda inom tillverkningsindustri som andel av arbetskraften 2014

BNP per capita

Genomsnittligt värde av alla varor och tjänster som produceras per invånare och år.

BNI

Värdet av alla varor och tjänster som produceras i ett land under ett år plus ett netto av kapitalinkomster, det vill säga löner intjänade i utlandet, utdelning på utländska aktier med mera.

Genealogy of the Republicans

As one observes the U.S. election, one cannot help but think of the Republican Party as a comedic spectacle. With Ted Cruz and John Kasich dropping out, Donald Trump has no contenders left, leaving many prominent Republicans in despair over their party's future, as well as the future of the U.S.

However, this is not the first time the Republican Party has been perceived as having derailed from every sense of decency and sensible politics, as having become a radical fringe rather than a mainstream party. In fact, it seems to be a recurring reaction to the development of the Republican Party since at least the 1930's, and becoming more pronounced during the 1950's - 1960's.

Locating the point of origin of a school of

thought in a certain time and place may be arbitrary, since the development of ideas and doctrines are rarely straightforward. Also, there are always predecessors, rendering it impossible to find a sole origin of a certain idea.

Despite this, I've decided to trace the origins of the mobilization of the right to the 1960's, as it marks the ascendance of the intellectual conservative movement, the avant-garde of the right wing, through public figures such as William F. Buckley Junior and, of a wider "popular" conservative movement, represented by politicians such as the Republican presidential candidate, Barry Goldwater.

This movement emerged in a highly politicized atmosphere dominated by the civil rights movement, the student movement, social

justice and welfare projects, the opposition to the Vietnam war and contemporary U.S. foreign policy, and dissatisfaction with the "establishment" to both the left and right. Among the latter, this was largely due to the expansion of the welfare state. Among the former, it was, to a large extent, the perception of the U.S. as an imperial power waging an immoral and unjust war abroad, and against its own population (metaphorically). The hegemonic position of the progressive movement in civil society and on state-level managed to unite multiple local struggles around a common hegemonic principle, which led to the marginalization of the right-wing dissenters. Furthermore, the right lacked an intellectual foundation, a "common core" of ideas to gather around, causing right-wing reactions from before the 1960's to quickly dissolve, as a result of a struggle to gain momentum. Lionel Trilling wrote in the 1950's, and claimed that:

"Liberalism is not only the dominant but even the sole intellectual tradition [...] there are no conservative or reactionary ideas in circulation, there are only impulses [...] but the reactionary and conservative impulse do not express themselves in ideas but only in action or irritable mental movements which seek to resemble ideas"

Yet he saw that this lack of an adversary might cause the liberals to lose their vigilance by starting to take their own ideas for granted, starting to perceive them as "the end of history".

It was in this milieu that the intellectual conservatives emerged, manifested in the aristocrat William F. Buckley Jr. and his magazine National Review, which became the focal point of the conservative intellectuals during the later 1950's, gaining considerable influence

during the 1960's in order to challenge the liberal consensus. From the very beginning, the intellectual conservative movement had a strong, almost patrician class dimension, managing to attract media moguls, the propertied and moneyed, academics and writers, large finance and business. Consciously positioning themselves above their constituents. Buckley, however, wanted not only to spread conservative ideas, he wanted to influence public policy. To this end, he established close ties with the Goldwater campaign - promoting it through National Review and shaping Goldwater's ideas - and helped forming think-tanks. Thus, the relationship between the conservative intelligentsia and the GOP candidates was established, a relationship which has proven to be very successful until recently.

During the 1960's the progressives began to successively abandon the traditional class oriented politics focused on the material conditions of inequality, to instead shift their focus toward anti-authoritarianism, identity, self-determination and decommmodification. This eventually led to the fragmentation of their hegemony, dissolving into separate spheres.

This enabled the right wing to "deconstruct" the former progressive ideology, to pick and choose which parts to integrate into their own. They came to adopt the populist mass-movement elements of the traditional progressives, claiming to speak for "the common man", the worker and the entrepreneur, enabling them to appeal to the blue-collar working class which had been neglected by the new left. They even adopted the new left rhetoric concerning anti-authoritarianism, but their enemy was not big business or social norms, but state intervention and the alienating and dehumanizing aspects of bureaucracy. They were able to form their own hegemonic principle, gathering various movements and ideas from different strata of society around the common core of anti-communism. At the same time, they became more

radical as a reaction to the liberal consensus as well as the progressive movement and the new left.

This was epitomized in the Goldwater campaign in 1964, and marked a radical break with previous Republican presidents such as Dwight D. Eisenhower, who was to a large degree, a pragmatic reformist, agreeing to the liberal consensus of the 1950's and the expansion of some of the programmes introduced by Franklin D. Roosevelt. Goldwater, however, wanted to create a distinct conservative ideology. His worldview can be summarized in the following statement: "Extremism in the defense of liberty is no vice. And moderation in the pursuit of justice is no virtue".

He wanted to reduce the concentration of national state power, to diffuse it. This meant dismantling the welfare state and giving greater power to the individual states concerning e.g. legislation (small government). His greatest concern was individual freedom, to which he considered government and the new left as the greatest threats. Communism was a constant lurking threat according to him, and he played on the fear of communism that was found footing among Americans to gain support. He went as far as to align himself with fierce anti-communists such as the Senator Joseph McCarthy. He was opposed to the civil rights movement and supported continued segregation, tougher treatment of criminals and extended measures regarding the prevention of crime (almost all means necessary).

Finally, although he was a value and cultural conservative, he was libertarian concerning economics: lower taxes, reduced subsidies and welfare, reduced tariffs, any means available to promote the free market system: a clearly recognizable combination among contemporary neo-conservatives, but a very extreme position back then.

Although he lost the election against Lyndon B. Johnson - who won by a landslide - his ideas

and the movement he started gained a strong influence among libertarians and neo-conservatives through organizations and think-tanks such as Young Americans for Freedom and Heritage Foundation.

The gap between the intellectual elite and the working class electoral base might be one of the contributing factors to the lack of moderate nominees in the Republican Party today, as well as the reason behind the emergence of populists, such as Donald Trump. This division becomes clear through the fact that National Review devoted an issue to Trump called "Against Trump" on which he replied: "You have people that are in National Review - they're eggheads. They're just eggheads."

The avant-garde of the right wing has lost its connection to its constituents, as their ideas have remained largely the same since the Goldwater/Reagan-eras, with a few exceptions such as the ascendance of the religious right in the late 1990's and early twenty-first century, and the neo-conservative Bush administrations. The result has been the alienation of the lower-middle class voters, as the intelligentsia's ideas about economic and social policy mainly serve the already rich, the elites of society. Furthermore, the conservatives lack the strong unifying principles guiding their movements since Goldwater, leading them to infighting and the forming of fringe groups.

Ideas and visions are important to politics, enabling people to identify and choose among different options, and the Republican Party has clearly positioned itself as the party of ideas. To such a large degree, however, that ideas have precedence, regardless of their feasibility.

This division and this dogmatism is the cause of the crisis of the conservatives today. ■

Welcome to UF lectures!

Föreläsningar utgör en central del av UFs verksamhet och syftar till att skapa intresse för och sprida kunskaper om aktuella utrikespolitiska frågor. Våra föreläsningar är öppna för såväl studenter som den breda allmänheten och berör många olika ämnesområden, från Sveriges utrikes- och inrikespolitiska angelägenheter till globala frågor. Vi har genom åren haft nöjet att bjuda in framstående akademiker, politiker, journalister, författare och en rad andra sakkunniga som har delat med sig av sina erfarenheter och kunskaper till våra medlemmar. Några kända politiska profiler som har föreläst hos oss är Carl Bildt, Margot Wahlström, Gudrun Schyman, Jan Eliasson, Cecilia Malmström, Björn von Sydow, Jan Björklund, Jonas Sjöstedt.

Lectures constitute a central part of the activities of The Society of International Affairs. The lecture committee aims to create interest for and spread knowledge about current foreign policy issues by arranging single-speaker lectures, debates and panel discussions. Our lectures touch upon a number of subject areas, from Swedish domestic and foreign policy to issues of global relevance. Throughout the years we have had the pleasure to invite a number of prominent academics, politicians, journalists, writers and other pundits who have shared their knowledge and experiences with our members. Some of the high-profile politicians who have held lectures for The Society of International Affairs include former Minister of Foreign Affairs, Carl Bildt, European Commissioner for Trade, Cecilia Malmström and Deputy Secretary-General of the United Nations, Jan Eliasson.

Criticizing Bernie from a high horse

Throughout the primary campaign, I've been a resolute supporter of Hillary Clinton. During the first months, rooting for Hillary was, among Swedes, generally perceived as the mainstream approach to the presidential election. However, the general opinion has obviously shifted dramatically during the last quarter or so.

Never in a million years did I think that I'd repeatedly have to motivate my support for a female democratic presidential candidate, not in Sweden, anyway. That being said, it is quite natural that Sanders' social democratic agenda has found a stronghold in Sweden, but I can't help but feel that in Gothenburg, there is an extraordinary difference in debating Swedish compared to American politics. People that take interest in foreign policy usually already have a carefully reflected stand point on domestic political matters. When it comes to American politics, however, conceptions tend to be shallower, less thought through. Basically, the greatest argument for supporting Bernie

Sanders is that he wants to redistribute power from Wall Street to the American people. He wants to even out America's wealth gaps. Sure, that sounds great, but what a candidate wants to do and actually can do are two different matters entirely, especially in the U.S. There are several reasons why electing Sanders could potentially contradict the intention in the truest sense. Let me elaborate.

First and foremost, America is not ready for a social democratic president. Even if the people put him in the White House, the U.S. political system wouldn't be able to handle such a transition overnight. Unlike Sweden, every Congressman and woman has been elected individually in his or her state, and even if most of the representatives are associated with one of the two main parties, the individual agenda is superior to the partisan equivalent. In simple terms, the amount of Republicans and Democrats in Congress is not proportionate to the vote distribution in the general election, and the representatives aren't restricted to voting with their respective parties. Considering that Sanders lacks support among the super delegates, it would be a fierce uphill battle to get anything at all through Congress. With the congressional deadlock that President Obama had to deal with in 2013 in mind, it is not a long shot that Sanders would have to face the same problem, only far worse. What Republican or right leaning Democrat would vote for raising the minimum wage to 15 USD per hour, or cutting military assistance to Israel, or state funded college education? Consequently, the legislative branch would end up in a stalemate. Needless to say, an indecisive government would be disastrous for the general conception of social democracy in the United States, and would likely risk a dramatic shift to the right in popular opinion. In this scenario, the average voter would feel like social democracy was given a fair chance, but proved a disappointment. And unless a populist president is

”In the end, it comes down to actually being able to make a difference”

the objective, wide spread disappointment is definitely not a desirable element in a presidential election.

Such a sequence of events would have considerable resemblance with President Carter’s fall in favour after the geopolitical shift in the Middle-East in 1979. For the un-introduced reader, Carter was a deviation in American politics during the Cold War. Briefly, he put the promotion of human rights above the East-West-conflict until Soviet troops entered Afghanistan and Ruhollah Khomeini seized power in Iran. After that, he resorted to a more conventional Cold War agenda, and eventually lost the election to Ronald Reagan in 1980. In theory, Carter’s policies would have improved the international situation, but unfortunately, the value of policies isn’t determined by theory,

but by practice. Neither America nor the world were ready for such progressive agenda, and the reason behind its viability in the 1976 general election was probably the frustration and grief following the Vietnam war, and President Nixon’s scandalous resignation. The difference between then and now is that the shift in opinion most likely would result in an anti-Islamic president rather than a neo-conservative one.

In addition, Sanders has, to a large extent, built his campaign on being adamant against "the top one percent". He will in no way court the financial sector, and he has bashed Hillary Clinton repeatedly for being willing to compromise. Needless to say, Sanders’ unfavourable situation in Congress won’t allow him to dictate terms in such an uncompromising manner, underlining the fact that his popularity is a product of discontent more than anything else. Wanting to make a difference is not enough. In the end, it comes down to actually being able to make a difference. Refusing to compromise with capitalists doesn’t define some kind of social democratic revolutionary, but an idealist. And so far in history, idealism has a quite disappointing record.

Also, Sanders knows better than anyone how the American political system works. He knows how his proposals stand in relation to the Republicans’ congressional majority, but he keeps making promises. He encourages people to donate to his campaign, and he uses false incentives to do so. It might seem a fair deal to get a free college education and free health care in exchange for a donation of thirty dollars, but even if Sanders should win the election, it is a long shot, to say the least, that these ideas should become reality.

Furthermore, Sanders has frequently accused Clinton of choosing political standpoints for political expediency. For one thing, it closes the option of softening his standpoint against the corporate world in the future. In essence, accusing Clinton of acting hypocritically, only

to turn around and do the very same thing she’s doing, would be hypocritical in a double sense. But the way I see it, Sanders has already shaped his position on second amendment rights for political expediency, meaning that he has already fallen on his own sword, even if few acknowledge it. Throughout the campaign, he has been diligent in advocating restrictions on the average American’s right to bear firearms, but his standpoint is inconsistent. While he highlights the danger of selling military grade assault rifles, he has been reluctant to admit that hunting rifles pose a threat as well. Why? Because he is a senator of Vermont, and the people of Vermont is fond of hunting. In sum,

he tailors his standpoints for political expediency just like Hillary Clinton may have. The difference is that she doesn’t use such accusations as a political tool.

Conclusively, Bernie Sanders cannot be President because the contemporary political climate in the U.S. would condemn democratic socialism to failure. To a large extent, his rise in popularity is similar to that of Donald Trump, only that the two appeal to different parts of society. My personal opinion is that the policies advocated by Sanders are far more sympathetic than the ones advocated by Trump, however, the two groups’ attitudes towards one another are precisely the same, namely that the opposite side is made up of "stupid people". Politics is not black and white, dismissing standpoints for being downright stupid is utterly unhelpful. Very few ideologies are bad in every aspect, no ideology is good in every aspect, and the definition of good and bad varies between individuals. The best option is to tailor an agenda using the various advantages of the different corners, a form of ideological compromise. And in this election, that compromise is Hillary Clinton. ■

.....

Hillary Clinton

Age: 68

Party: The Democratic Party

Positions: Secretary of State (2009–2013),

Senator of New York (2001–2009),

First Lady (1993–2001)

.....

The Nuts and Bolts of the Nomination Process

– and why it's flawed

This year's presidential primaries have once again spurred discussions about the nomination process. Presidential candidate Donald Trump has tweeted that the nomination system is "rigged" by party officials, and Sen. Bernie Sanders' supporters have denounced closed voting systems. The two candidates have once again opened the floor for debate about the design of the nomination systems of their parties, and questioned its democratic fibre. Here is how it works, and why it could be improved.

The U.S. Presidential election is preceded by so called primary elections and caucuses for both the Republican and the Democratic party. During this time, it is possible for people to vote for the candidate that they think is best suited to be the presidential candidate of that party in the general election. Primaries are run by local governments with secret ballots, while caucuses are private meetings held by parties, in which the participants divide in to groups depending on which candidate they support, then count the number of people in each group. Both primaries and caucuses can be closed and open, meaning that they can be open for independents (which is a person that is not registered as a member of a party) to join and vote, or restricted to party members only. The deadline for registering as a member of a party differs between states. Each state has a certain amount of delegates that represent that state during the national convention. Their votes decide who becomes the presidential candidate of that party, but they are "pledged" to vote for the candidate the people of that state voted for during the primaries and caucuses. The delegates can be awarded proportionally or according to the winner-takes all model.

The primaries end with a national convention, during which the different parties choose their presidential candidate for the upcoming election. In order to secure a nomination within the Democratic or Republican party, a candidate must have a majority of the delegates upon arrival at the convention. This includes the unpledged so called "super-delegates" of the Democratic party. They are distinguished party members chosen by the inner circle of the party who are not bound by primaries and caucuses in who to vote for during the convention, and can therefore change who they support at any time.

A general critique of the nomination process has to do with the undemocratic effect of having the primaries on different dates. The

”A general critique of the nomination process has to do with the undemocratic effect of having the primaries on different dates”

usual order of things is that a clear candidate emerges before all primaries and caucuses have been held, typically because candidates drop out of the nomination process. This means that the choice of nominee is in practise made by the early primaries, even if they award few delegates, since later primaries are not given the same range of choices due to candidacy withdrawals. The early primaries can either give a candidate a disproportionate amount of wind under their wings, giving them a lot of national media coverage, thus reaching out to more people, or give the candidate a very windless start, creating a disproportionately negative picture.

The different primary dates also mean that the candidates have to ration their presence in

different states, since they cannot be in several places at once. This means that the importance of money and fame increases on dates when several primaries are held, since candidates have to compensate their lack of presence by reaching out through ads and media. Being known, or famous prior to the primaries is therefore a disproportionate benefit, since they typically need to spend less on getting their message across. The different dates of primaries are therefore criticized on a democratic basis, since late primaries rarely matter for the outcome of the nomination even if they are held in the most populous states (like California), and on a funding basis, since rich and well-known candidates are disproportionately favoured.

Another criticism concerns the varying rules of the different states regarding whether the election is open or closed, and when supporters need to register as members of a party in order to vote in closed primaries. Closed primaries mean that independents, who could still potentially vote in the general election, don't get a say in which candidates they would prefer. Seeing as around 30-40% of the American electorate consider themselves independents, they constitute a group that could potentially decide the outcome of a general election, meaning that they're both valuable and more democratic to include. This standpoint is argued against by those dedicated to a party, since it dilutes their influence in favour of more volatile voters. The rules on when one needs to register also pose a problem in this respect, as some states have rules saying that one needs to register several months in advance. In these states, it is possible that people might not even have heard of the candidate they later grow to like, before it is already too late to register as a member of the party.

And last, but definitely not least, the superdelegates of the Democratic party make

**”It is
admittedly
hard for
people to
understand it,
and therefore,
to some extent,
to participate”**

up about one third of all the delegates at the national convention, making them a potential tool of the party establishment to ensure that the "right" candidate gets picked. Through this system, a candidate could get the majority of the popular vote in primaries and caucuses, but have no support from superdelegates and therefore still lose the nomination. Such a scenario would in practise make the entire primary campaign obsolete, since the "average" party members didn't get to decide any way.

The bottom line of the U.S. Presidential candidate nomination system is therefore that it's both complicated and flawed. It is admittedly hard for people to understand it, and therefore, to some extent, to participate, and it is flawed because it violates the idea of "one person, one vote", since some states (and their residents) get more power than others. In some sense, both Mr. Trump and Mr. Sanders are therefore right. ■

*intervju med
Svante Karlsson*

Farväl till det förlovade landet

*om den amerikanska
självuppfattningen*

Det hävdas ibland att attackerna mot World Trade Center den 11:e september 2001 medfört att myten om USA som rättfärdighetens och möjligheternas land har kommit att vackla, inrikes såväl som utrikes. Ökade klyftor mellan fattiga och rika, en omstöpning av de globala maktförhållandena och två ifrågasatta krig i Mellanöstern har bidragit till att den amerikanska självbilden har utmanats. *Utblick* träffade Svante Karlsson, docent i freds- och utvecklingsforskning och författare till *Frihetens Förlovade Imperium*, för ett samtal om vad USA är, har varit, och kommer att bli.

UTBLICK: USA har ju en speciell självbild som präglas av en känsla av utvaldhet och grandiositet. Kan du berätta lite om den här amerikanska mytbildningen?

SVANTE KARLSSON: Som jag ser den har den en bakgrund i hur USA blev till och vilka det var som skapade USA som stat, och det är två huvudsakliga idéer som ligger bakom allting. Den ena är den religiösa. Man kände och uttryckte det i termer av att man var det nya Israel. Att landet var utvalt av Gud. Den andra delen är den mer sekulära komponenten. Det är det liberala tänkandet. För mig är de siamesiska tvillingar. I båda fallen upplever man sig som utvalda att föra det religiösa och liberala arvet vidare, och det är det grundläggande som man måste förstå. Man kan likna det hela vid idén om det svenska folkhemmet. Det är myten vårt land är präglad av. Moderaterna kämpade i årtal för att få regeringsmakten, men lyckades inte förrän man började anamma det socialdemokratiska språkbruket. Man kan ju diskutera huruvida de började anamma politiken, men Reinfeldt och de "Nya Moderaterna" krossade ju i princip socialdemokratin, eftersom partiet ju inte längre hade ensamrätt på idén om folkhemmet.

UTBLICK: Man kan alltså säga att Sverige har sin egen myt?

SVANTE KARLSSON: Alla länder har sina myter. Om de sedan är sanna eller falska spelar inte så stor roll, det är hur vi som befolkning uppfattar dem som är det viktiga. Om det sedan finns en allt för stor diskrepans mellan vad man gör och den ideologi som är förhärskande i samhället så fungerar det inte. Sverige har varit folkhemmet för alla: hela jorden ska helst inlemmas i det här projektet och då har till exempel en stor invandring inte setts som ett problem. Det har varit något som de allra flesta har ställt upp på. Men sedan blev den ekonomiska krassheten allt för stor i samband med flyktingkrisen förra

hösten. Och då uppstod en dissonans. Plötsligt är vi inte så givmilda och generösa längre: myten om Sverige som den humanitära stormakten har delvis krossats, vilket innebär att vi på sikt måste skapa en ny myt.

På liknande vis kan man hävda att 11:e september-attentaten var början på dekonstruktionen av den amerikanska myten. George W. Bush talade om att det var en attack mot den fria, demokratiska världen. I stället för att fundera på vad USA:s utrikespolitik spelade för roll i det hela hävdade man helt enkelt att attentatsmännen var galningar, drivna av sitt hat mot demokrati. Det var det enkla sättet för USA att försöka behålla sin självbild som den goda världsförbättraren. Det andra sättet att förhålla sig till attentaten vore att fundera på om själva myten är ohållbar. Kanske är de inte så goda som de tror?

Det här ser man ganska tydligt i den amerikanska valdebatten. Bernie Sanders talar ganska öppet om att USA har problem med sin omvärld, och bakom retoriken så menar också Donald Trump att USA har blandat sig i världspolitikerna allt för mycket. Det är också därför Trump och Sanders får utstå mycket angrepp. De angriper helt enkelt den amerikanska myten.

UTBLICK: Ja, den amerikanska myten har ju haft lite olika manifestationer – man har pendlat mellan att dels vilja frälsa världen och att dels vilja dra sig undan från världen och vara fantastiska på egen hand. Men i stället för att göra tolkningen att Amerika nu endast rör sig mot en allt mer isolationistisk hållning tänker du alltså att själva myten är i gungning?

SVANTE KARLSSON: Precis, det finns två sätt att hantera myten. Den ena är den isolationistiska. Då tänker man i banor av att har man för mycket kontakt med omvärlden så kommer det egna samhället till slut gå under, eftersom man förr eller senare kommer vara tvungen att agera mot

sina ideal. Därför bör man i stället dra sig tillbaka och inte blanda sig i världens bekymmer så mycket. Den andra hållningen är den interventionistiska. Då menar man i stället att det inte går att leva och överleva i ett hav av ondska och okunskap, och att man därför måste ut och slå ner fienden och sprida de egna idealen. Det är två sätt att hantera myten för att hålla den intakt. Men jag tror som sagt att Trump och Sanders är tecken på att myten kommer krossas på sikt; att den kommer behöva omprövas ordentligt. USA har ju för första gången ordentliga utmanare. Nya stormakter som Kina och Ryssland accepterar inte den amerikanska mytbildningen eller USA:s hegemoniska position som agendasättare. Under kalla kriget spelade kommunismen rollen som ideologisk utmanare, men den mytbildningen vann ju inga sympatier utanför en liten, begränsad grupp. Nu ser det lite annorlunda ut..

UTBLICK: Men tror du att det amerikanska folket kommer gå med på att den här myten går i stöpet?

SVANTE KARLSSON: Det kommer bli svårt för dem, precis som det är svårt för oss i Sverige att inte längre se oss som den humanitära stormakten. Det angriper ju ens nationella identitet i grunden. Under mina år i USA har jag förstätt hur djupt den här självbilderna är rotad. USA ser ju sig själva som möjligheternas land, men ser man till statistiken så är USA en av de svåraste länderna att avancera socialt i. Om man jämför med de nordiska länderna så är det en jätteskillnad. Men när jag tar upp det här med amerikaner så värjer dem sig. Det är ju inte lätt att bli av med sina myter, för det innebär ju att man är tvungen att ifrågasätta sig själv helt och hållet. Det kommer helt enkelt vara en jättelång process. Förhoppningsvis kommer det inte utmanas i ordentliga kriser med påföljande krig och sådana saker, för det vore inte roligt. Tyvärr är det ju ofta så det sker.

UTBLICK: Du har inga tankar kring vad det kan ersättas med, vad de kan skapa för ny myt?

SVANTE KARLSSON: Det är det som är det intressanta. Vad ska det ersättas med? Jag har svårt att se vad det skulle kunna vara. De har inga fiender nära inpå sig och förutom den här myten har ju inte delstaterna så mycket gemensamt med varandra. Mellan Maine och Hawaii, Alaska och Arkansas är skillnaderna milsvida.

UTBLICK: Så då kommer kanske de lokala identiteterna förstärkas?

SVANTE KARLSSON: Precis, och det hör ju ihop med en annan klassisk konflikt i USA. En av mina käpphästar är att det inte går att förklara amerikansk politik med hjälp av en klassisk höger/vänster-skala, utan att konflikten i stället står mellan centralisering och decentralisering: mellan Washington och de olika delstaterna. I Sverige kunde ju idén om välfärdsstaten ersätta den religiösa gemenskapen, men i USA finns inga förutsättningar för föreställningen om den goda, generösa staten. Staten är ju problemet där. Så ja, det är mycket möjligt att de lokala gemenskaperna stärks i det ideologiska tomrummet.

UTBLICK: Om du får sia, vilka kommer konsekvenserna av den amerikanska mytens död vara?

SVANTE KARLSSON: Som akademiker vill jag inte spekulera för mycket, om det är något jag är bra på så är det väl att analysera hur saker och ting ser ut just nu. Allt vi sysslar med är socialt och därför förändras ju världen ständigt och jämt, vilket medför att det är svårt att göra goda förutsägelser. Historien upprepar sig aldrig, det finns bara likheter.

Puerto Rico

Rico

– *en ö i limbo*

Puerto Rico är en del av USA. Fast ändå inte. Ön som ligger i Karibien, och några små öar som omger den, är ett självstyrande territorium som tillhör USA. Dess status påminner lite om Grönlands ställning i förhållande till Danmark.

USA har länge givit stora statsbidrag till Puerto Rico som ett försök att få dess haltande ekonomi på fötter. Dessutom var skatterna i årtionden betydligt lägre i Puerto Rico än på fastlandet, såväl för företag som för privatpersoner. Mest uppenbart var avsaknaden av inkomstskatt. Anledningen till att de låga skatterna inte bara tolererades utan uppmuntrades av USA är, enligt podcasten *Planet Money*, att den federala regeringen hoppades på att det skulle generera tillväxt, och att man hellre såg amerikanska företag fly till ett skatteparadis inom landet än utanför. Så småningom blev de låga skatterna ett problem: de var för effektiva. Allt eftersom blev det mer uppenbart att alltför många arbeten som annars hade utförts på USA:s fastland istället hamnade i Puerto Rico (exempelvis tillverkades en mycket stor del av alla amerikanska läkemedel där), vilket ökade motståndet mot undantaget från vinstskatt. Som ett svar på detta bestämdes det 1996 att undantaget skulle fasas ut över en tioårsperiod. Efter detta sjönk företagets intresse att förlägga sin verksamhet i Puerto Rico.

Territoriets ekonomi störtade och tillväxten har varit negativ nästan hela tiden sedan de sista delarna i lagen om företags undantag från vinstskatt helt togs bort 2006. Som ett svar på detta sålde Puerto Rico allt fler statsobligationer, som fortfarande skattereglerades på ett mycket fördelaktigt sätt. Detta medförde att öns statsskuld sköt i höjden och i juni förra året annonserade dess guvernör att skulden på 72 miljarder dollar var omöjlig att betala tillbaka. En del av skulden gick till resten av USA och till utlandet, men en stor del av statsobligationerna ägdes av puertoricaner som över en natt blev av med sina besparingar.

Ekonomiskt har Puerto Rico fastnat på

samma sätt som Grekland. Valutan är amerikanska dollar, så man kan inte devalvera i kris-tid. Idag lever nära hälften av invånarna under fattigdomsgränsen, en andel som är mer än dubbelt så stor som i Mississippi, den amerikanska delstat med fattigast befolkning. För att få gå i konkurs måste territoriet ha amerikanska kongressens godkännande, något som hittills har avfärdats. Puerto Rico kan inte heller, på samma sätt som amerikanska delstater, få krisstöd och skuldavskrivningar av den federala regeringen.

Alla som föds i Puerto Rico är amerikanska medborgare, och med över tre och en halv miljoner invånare har Puerto Rico en större

”Men när USA väljer president har puertoricanerna inte rätt att delta”

befolkning än flera delstater. Men när USA väljer president har puertoricanerna inte rätt att delta. Konstitutionen är tydlig med att det är just stater som ska välja president och kongress. På sextioalet skrevs dock ett tillägg som gav invånare i Washington D.C. (som inte heller är en delstat) rätt att delta i valet av sin president. De får däremot inte delta i val till kongressen. Hur som helst får både puertoricaner och huvudstadsbor rösta i de två stora partiernas primärval. Frågan om utökade demokratiska befogenheter för de två befolkningarna har drivits hårdare sedan millennieskiftet.

I Puerto Rico kretsar mycket av politiken

”Total självständighet hade gett invånarna rätt att delta politiskt med samma makt som vilket annat litet demokratiskt land som helst.”

kring att välja väg – att bli USA:s femtioförsta delstat eller fortsätta vara ett självstyrande territorium. År 2012 hölls en folkomröstning, i vilken 61 procent av invånarna röstade för att bli en amerikansk delstat, 33 procent för att behålla status quo och 5,5 procent för självständighet. Om ön blev en delstat hade invånarnas demokratiska rättigheter utökats betydligt, och de hade fått ta del av en generösare välfärd och större bidrag från den federala regeringen. Total självständighet hade gett invånarna rätt att delta politiskt med samma makt som vilket annat litet demokratiskt land som helst. Dessutom hade önationen fått rätt att själv bestämma över sin skattepolitik, och det hade gjort det möjligt att förklara sig bankrutt utan den amerikanska kongressens godkännande.

Såväl demokratiskt som ekonomiskt är öns association till USA det sämsta av två världar. Kanske hade Puerto Rico kunnat protestera mot 1996 års skattehöjning om de hade haft två senatorer, ett gäng representanter och makt att välja president. Som det är nu har Puerto

Rico endast en representant i kongressen – en utan rösträtt. Idag hänger Puerto Ricos chans till att få gå i konkurs och bygga upp en ekonomi från ruta ett på en kongress som de inte varit delaktiga i valet av. Från kongressens perspektiv är Puerto Ricos ekonomiska situation en hård nöt att knäcka, de flesta tycks vara överens om att det som krävs är avskrivningar och omstruktureringar av skulderna. Samtidigt går en stor del av skulderna till fastlandsamerikaner, alltså den grupp som har störst politiskt inflytande över USA:s kongress. Många av de som äger puertoricanska statsobligationer vill absolut inte att skulden skrivs ned. En majoritet av puertoricanerna vill som sagt att deras ö blir en femtioförsta delstat, men trots att det på senare tid har höjts fler och fler röster är intresset för göra Puerto Rico till en av Amerikas förenta stater fortfarande svårt, såväl i kongressen som i Vita huset.

Kanske finns det ändå lite hopp för Puerto Rico. En stor del av de puertoricaner som lever på USA:s fastland (en skara som har ökat i antal till följd av den utflyttning som skett i samband med öns finanskris) lever i Florida, den viktigaste av landets *swing states* och potentiellt avgörande för presidentvalets utgång. I och med att Puerto Ricos framtid är en mycket viktig fråga även för exilpuertoricaner har detta lett till att öns ställning i USA och dess befolknings demokratiska rättigheter under primärvalskampanjerna blivit en allt hetare politisk fråga. ■

Obama out

Text: Sara Lindström

Redan innan Obama tillträdde som president visste både han och hans medarbetare att det skulle bli tufft, kanske till och med tuffare än vad någon annan kunnat tänka sig. I början av 2009, när den nye presidenten intog Vita huset, stod USA inför en finanskris i klass med 30-talets depression. 800 000 jobb i månaden försvann och presidenten var tvungen att agera snabbt, i ett av världens trögaste politiska system. Obamas planer om en revolutionerande sjukvårdsreform fick läggas på is medan fokus riktades på mer brådskande göromål.

Planen för att rädda USAs ekonomi var att lansera ett stimulanspaket, större än Franklin D. Roosevelts New Deal. Resultatet blev The American Recovery and Reinvestment Act (ARRA) som innehöll investeringsplaner inom områden som infrastruktur, utbildning, sjukvård och klimat. Stimulanspaketet utgjorde en storlek på 831 miljarder amerikanska dollar. I dagsläget, efter att USAs ekonomi har återhämtat sig, råder fortfarande delade meningar

bland ekonomer om huruvida stimulanspaketet hade en effekt eller inte.

Obamas valkampanj präglades av mottot "Yes-we-can!". I kampen om presidentskapet lyckades Obama mobilisera förstagångsväljare, kvinnor och minoritetsgrupper. Han lovade att reformera sjukvårdssystemet, dra hem truppen från Irak och stänga Guantanamo. Under sin första vecka som president beordrade Obama att Guantanamofängelset skulle stängas inom ett år, och i februari samma år beslutade han officiellt att dra tillbaka trupperna från Irak. Fortfarande befinner sig ca 90 fångar på Guantanamo basen, vilket vittnar om ett brutet vallöfte. Antalet fångar har dock minskat med nästan 150 personer sedan Obama tillträdde. En del av orsaken bakom problematiken att stänga fängelset är att kongressen vägrar gå med på att fångar flyttas från Guantanamo till USA. "As far as I'm concerned, every last one of them can rot in hell, but as long as they don't do that, they can rot in Guantánamo Bay." Detta citat av senator Tom Cotton från Arkansas vittnar om att

Guantanamo kan komma att bli kvar en lång tid framöver.

Löftet om Irakkriget var kanske lättare att hålla. Redan hösten 2008 hade ett avtal mellan USA och det irakiska parlamentet slutits där parterna kommit överens om att de

amerikanska trupperna skulle lämna Irak 2011. De sista amerikanska soldaterna lämnade landet den 18 december.

2011 var inte bara året då de amerikanska styrkorna drog sig tillbaka från Irak. Vid denna tidpunkt stod även den arabiska våren i stor blom. Oroligheterna i Syrien spred sig till Irak, och det militära vakuum som uppstod då USA:s styrkor dragit sig tillbaka fylldes nu av rebellgrupper.

Om Obamas första mandatperiod präglades av tuffa globala frågor skulle den senare komma att handla om inrikesproblem. Den 14:e december 2012 tog sig den 20-årige Adam Lanza beväpnad in på Sandy Hook Elementary School. Inne på skolan sköt han ihjäl 20 barn i åldrarna 6-7 år samt sex vuxna personalmedlemmar och tog därefter sitt eget liv. Obama som hittills i sitt presidentskap inte hade gjort några försök att reformera vapenlagarna blev nu tvungen att vidta åtgärder. Fem dagar efter skolskjutningen meddelade presidenten att reglerade vapenlagar skulle bli fokus under kommande mandatperiod. Han skapade en arbetsgrupp under ledning av vice-president Joe Biden, och knappt två månader senare signerade Obama 23 verkställande order, och presenterade samtidigt tolv förslag för kongressen. Förslagen inkluderade bland annat grundligare bakgrundskontroller vid köp av skjutvapen, något som blev starkt kritiserat av National Rifle Association (NRA).

År 2014 och 2015 inträffade ytterligare två tragiska händelser, vilka kom att beröra Obama på ett mer personligt plan. Den 9:e augusti skjöts Michael Brown ihjäl av polisen Darren Wilson. Händelsen skapade stora oroligheter i staden Ferguson, Missouri, och rasfrågan började för första gången på länge debatteras öppet över hela USA. Debatten handlade främst om relationen mellan svarta och våldsmakten, och hur polisen inte utgjorde en säkerhet för svarta amerikaner utan snarare tvärt om. Knappt ett år efter Michael Browns tragiska öde stegade

Dylann Roof beväpnad in på Emanuel African Methodist Episcopal Church i Charleston och sköt nio personer till döds. Roof erkände i senare förhör att syftet bakom dådet var att starta ett raskrig. Händelsen i Charleston och oroligheterna i Ferguson gjorde att presidenten kände sig manad att öppet relatera till sin egen bakgrund som Amerikas förste svarte president, något han själv inte fokuserat särskilt mycket på dittills i sitt presidentskap.

Det råder delade meningar om huruvida Obama har lyckats leva upp till sina löften eller inte. Han intog Vita huset med ambitionen att reparera diplomatiska band och skapa en ny bild av USA samt en bättre, mer jämställd tillvaro, för landets invånare. Mycket har hänt. Men mycket har också inte hänt. Guantanamo's framtid är i dagsläget högst oklar och inga större framsteg har skett under de åtta år Obama suttit vid makten. Klimatmötet i Köpenhamn var heller ingen solskenshistoria, och landet präglas fortfarande av stora ojämlikheter mellan svarta och vita.

Så vad händer nu? Obama står inför sin sista kampanj – "Hillary Clinton for President". En kampanj som säkerligen kommer bli lika viktig för honom som de 2008 och 2012, eftersom mycket av hans arbete behöver avslutas och utvecklas av en demokrat med liknande vision. ■

.....

**Valdeltagande i de senaste
fyra presidentvalen:**

51.21%
2000

56.70%
2004

58.23%
2008

54.87%
2012

.....

Photo: Lucas DC

Join MUN!

Model United Nations (MUN) is an extracurricular activity where students simulate various bodies of the United Nations and other international organizations, representing different countries of the world and trying to resolve the issues on the global agenda.

The ultimate form of participation are international Model United Nations conferences where students from different countries gather. Many societies also have local conferences where they practice their skills.

When preparing for the conferences and/or local simulations students learn a lot about various issues and the positions of different countries on those issues. Many MUN participants go on to become great leaders in politics, law, business, education and other fields.

If you are interested to learn more about international affairs and politics join the Model United Nations Committee of the UF Göteborg and learn together with us!

Are you interested?

Do not hesitate to contact us at modelun@ufgbg.se or come to our regular meetings every Monday at 3:30 pm in the UF room at Sprängkullsgatan 25.

Also visit us at <https://www.facebook.com/UFgbgMUN>

Mikael Hemlin
Editor-in-chief,
Legally responsible publisher
mikaelhemlin@utblick.org

Sara Lindström
Editor-in-chief
sara.lindstrom@utblick.org

Ida Larsson
Writer
idalarsson@utblick.org

Anna Kuzmina
Writer
annakuzmina@utblick.org

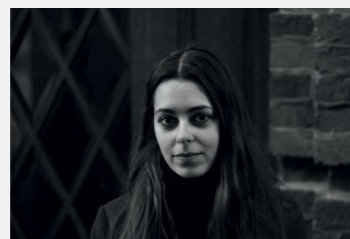
Axel Christoffersson
Writer
axelchristoffersson@utblick.org

Samuel Horgby
Writer
samuelhorgby@utblick.org

Egil Sturk
Writer
egilsturk@utblick.org

Lydia Liljegren
Proofreader
lydialiljegren@utblick.org

Unni Toivola
Graphic Design
unnitoivola@utblick.org

Filippa Andersson
Illustrator
filippaandersson@utblick.org

Legally responsible publisher
Mikael Hemlin

Editors-in-Chief
Mikael Hemlin
Sara Lindström

Writers
Anna Kuzmina
Samuel Horgby
Egil Sturk
Ida Larsson
Axel Christoffersson

Proof reading
Mikael Hemlin
Sara Lindström
Lydia Liljegren

Graphic designer
Unni Toivola

Photographer
Caique Silverio

Illustrators
Filippa Andersson

Web-editor
Mikael Hemlin

Printing house
Trydells Tryckeri

Radio Utblick
Samuel Horgby
John Norell
Egil Sturk
Ruben Dieleman

Elsewhere
utblick.org
facebook.com/Utblick
Twitter: @UF_Utblick
Utblick Radio broadcasting hours
every Tuesday 21:30 on K103
Göteborgs Studentradio

Detta material är helt eller delvis finansierat av SIDA, Styrelsen för Internationellt Utvecklingsarbete. SIDA delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs. Ansvaret för innehåll är uteslutande författarens.

Letter from the President

As the spring semester is approaching its end, it is time to sum up the first half of the 2016 operational year for Utrikespolitiska Föreningen (UF).

Looking back, we are happy to see that we managed to present to our members different kinds of activities – lectures, seminars, debates, film screenings, magazine and radio programmes, and simulations – across a diverse range of perspectives, both geographical and political. We covered topics of Swedish security, TISA, conflict in Syria and migration, Britain's EU referendum and countries as diverse as Afghanistan, Zimbabwe and Iran. Our members were welcome to visit dynamic debates about feminist foreign policy and Swedish youth policies as well as find out about the fate of Canada's First Nation children and consequences of "urban renewal" at our film screenings. In connection to its first issue in 2016 Utblick magazine had a release party, where the readers and editors met face-to-face. Our Utblick radio followers could enjoy an extensive reportage on Georgia and a programme on Iran on K103 student radio. Several members of the MUN committee went to represent UF Gothenburg at the international Model United Nations in Belgium, and a study trip to Washington D.C. is due in mid-May.

What's next? Definitely a summer vacation. And after that, come to our kick-off events at the University of Gothenburg in the autumn, and stay tuned on our updates on Facebook to learn more.

We are open for your ideas and suggestions, so feel free to message us or come to the committee meetings, which are advertised on our Facebook page as well.

Hope you enjoy the read and wish you a pleasant summer!

Oleksandra Kryshchak

President,

The Society of International Affairs, Gothenburg (UF)